

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1388 Budapest, Pf.: 52.; ügyintéző: dr. Csányi Éva jogtanácsos) által képviselt *T.P. – I. rendű, V.I. – II. rendű, Ó.T. – III. rendű, S.Z. – IV. rendű, V.T. – V. rendű, B.P. – VI. rendű, K.J. – VII. rendű, B.S. – VIII. rendű, K. N. – IX. rendű, P.T. – X. rendű, K.I. – XI. rendű és H.I. – XII. rendű felpereseknek a Fejér Megyei rendőr-főkapitányság (8000 Székesfehérvár, Deák F. u. 2.) alperes ellen kedvezményes szolgálati idő megállapítása, illetve pótszabadságra vonatkozó igény tárgyában indított munkaügyi perében a 2005. július 2. napján 10 órakor megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta és nyilvánosan kihirdette az alábbi*

r é s z í t é l e t e t :

megállapítja, hogy az I-XII. rendű felperesek jogosultak 2001. július 1. napjától szolgálati idejük kétszeres szorozóval történő megállapítására.

Megállapítja továbbá, hogy 2001. július 1-től 2004. december 31-éig az I., IV-VII. rendű, valamint a IX-XII. rendű felperes 49 nap pótszabadságra jogosult; továbbá, hogy a II. rendű felperes 2001. július 1-től 2004. szeptember 30-áig 46 nap; a III. rendű felperes 2002. december 1-től 2004. december 31-ig terjedően 29 nap pótszabadságra jogosult.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a VIII. rendű felperesnek 665.400 (hatszázhatvanötezer-négyszáz) forintot.

A bíróság a felperesek 2001. napját követő időszakra megjelölt további keresetét elutasítja.

A részítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Fejér Megyei Bírósághoz címzett, de jelen bíróságnál 3 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

A másodfokú bíróság a részítélet ellen irányuló fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 251. §-ban, illetve a 252. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, ha a fellebbezés csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, csak a részítélet indokolása ellen irányul, vagy a felek ezt kérték, illetve ha megítélése szerint az ügy eldöntése tárgyaláson kívül is lehetséges.

I n d o k o l á s :

A munkaügyi bíróság a felek nyilatkozatai, a csatolt periratok és okirati bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Az I. rendű felperes 1994. január 16-tól, a II. rendű felperes 2001. március 16-tól, a III. rendű felperes 2002. december 1-től, a IV. rendű felperes 1996. szeptember 1-től, az V. rendű felperes 1992. szeptember 1-től, a VI. rendű felperes 2000. január 1-től, a VII. rendű felperes 1992. szeptember 1-től, a IX. rendű felperes 1994. február 1-től, a X. rendű felperes 1995. június 16-tól, a XI. rendű felperes 1997. október 16-tól, a XII. rendű felperes 1997. november 1-től teljesít szolgálatot a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság Alba Beavatkozó Alosztályának állományába tartozóan; a VIII. rendű felperes ugyanezen egységnél 1995. március 1-től szolgálati nyugállományba helyezéseig, 2004. december 1-jéig végezte munkáját.

Az országos rendőrfőkapitány a 21/1992. számú intézkedésével hozta létre a megyei rendőr-főkapitányságokon a beavatkozó alosztályokat, amelyek feladatát- többek között – az erőszakos bűncselekmények megelőzése, megszakítása, fegyveres bűnözők elfogása, bekövetkezett terrorcselekmény, légi jármű hatalomba kerítése bűncselekmények esetén a rendőrség különleges szolgálatának helyszínre érkezéséig az elsődleges intézkedések megtétele, halaszthatatlan esetekben a bűncselekmények megszakítása képezte (21/1992. ORFK intézkedés 2/a. pont). A felperesek, mint felszámoló munkakörben foglalkoztatottak működtek közre a bevetési alosztály fentiek szerint meghatározott feladatainak teljesítésében.

A szolgálati feladat jellegére tekintettel az alperes – az e tárgyban előterjesztett szolgálati panasznak helyt adva – hivatásos állományú dolgozói szolgálati idejét az elévülési időn belül visszamenőlegesen, illetve 2001. július 1. napjáig a kétszeres szorzó alkalmazásával kedvezményesen vette figyelembe, ez időtartamra felperesek részére egyben a Hszt. 92. § (1) bekezdés szerinti évi 14 nap külön pótszabadságot is biztosította.

Az alperes a fenti kedvezményeket az ORFK ere vonatkozó intézkedése jegyében 2001. július 1. napjától a felperesektől megvonta.

A hivatásos állományú dolgozók munkaköri feladatai érdemben 2001. július 1. napja után és azt követően sem változtak, hogy munkakörük megnevezése 2002. április 1-jei hatállyal módosult. A munkavállalók a továbbiakban bevetési járőrvezetőként végezték munkájukat. A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének vonatkozó parancsa szerint a hivatásos állományú dolgozók beosztásának megnevezése a 14/7-2/2002. általános számú szervezési állománytáblázat-módosítás miatt változik, a munkakör a rendfokozati maximum, a ruhanorma, a beosztási kategória és besorolási osztály, továbbá az iskolai végzettségi szint és speciális képesítési előírások változatlanul hagyása mellett (6/F/1. sz. irat).

A felperesek a szolgálati idejük kedvezményes számításának 2001. július 1. napjától történő megvonását kifogásolva, valamint a Hszt. 92. § (1) bekezdés b) pontja szerinti külön pótszabadság további biztosításának elmaradását sérelmezve előjárjukhoz szolgálati panaszt terjesztettek elő. Az országos rendőrfőkapitány a szolgálati panaszt valamennyiük tekintetében elutasította.

A határozat jogszerűtlenségét kifogásolva a felperesek 2004. augusztus 17. napján terjesztették elő keresetlevelüket a munkaügyi bírósághoz.

Az I-XII. rendű felperesek többször módosított keresetükben szolgálati idejük kedvezményes számítására vonatkozó jogosultságuk fennálltának megállapítását kérték az alábbiak szerint:

Az I. rendű felperes 1994. január 16-tól 1996. szeptember 1-ig másfélszeres szorzóval; 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a II. rendű felperes 2001. július 1. napjától kétszeres szorzóval;

a III. rendű felperes 2001. napjától kétszeres szorzóval;

a IV. rendű felperes 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-jéig kétszeres szorzóval; 2001. július 1. napjától kétszeres szorzóval;

az V. rendű felperes 1992. szeptember 1-től 1996. szeptemberig másfélszeres szorzóval; 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a VI. rendű 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a VII. rendű felperes 1992. szeptember 1-től 1996. szeptember 1-ig másfélszeres szorzóval; 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a VIII. rendű felperes 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a IX. rendű felperes 1994. február 1-től 1996. szeptember 1-ig másfélszeres szorzóval; 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a X. rendű felperes 1995. június 16-tól 1996. szeptember 1-ig másfélszeres szorzóval; 1996. szeptember 1-től 1998. február 1-ig a kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a XI. rendű felpere4s 1997. október 16-tól 1998. február 1-jéig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval;

a XII. rendű felperes 1997. november 1. napjától 1998. február 1-jéig kétszeres szorzóval; 2001. július 1-től kétszeres szorzóval

kérte szolgálati ideje kedvezményes számítás szerinti megállapítását.

Mindezekon felül az I., IV-VII., IX-XII. rendű felperesek a 2001. július 1. napját követő időszakra számítottan 49-49 nap külön pótszabadságra vonatkozó jogosultságuk megállapítását és annak pénzbeni megváltását kérték keresetükben. A II. rendű felperes ugyanezen időszakra 46 nap, a III. rendű 29 nap, a VIII. rendű 48 nap pótszabadságra vonatkozó jogosultság megállapítását, illetve pénzbeni megváltását kérelmezte. Álláspontjuk szerint a Hszt. vonatkozó rendelkezéseire, valamint a 16/1998. (BK. 14.) BM utasításban foglaltakra alapított igényeik alaposak.

Arra hivatkoztak, hogy szolgálati feladataikat 2001. július 1. napját, illetve munkakörük megnevezésének módosítását követően is a korábbival érdemében azonos feltételekkel végezték, munkájukhoz ugyanazon képesítési, alkalmassági (egészségügyi, fizikai és pszichológiai) követelmények társultak. Akként vélekedtek, hogy munkaköri feladataikra tekintettel alappal tarthatnak igényt a terrorelhárítókat megillető kedvezményekre.

Ezzel összefüggően utaltak arra, hogy terror jellegű bűncselekmények elkövetése esetén a KR TESZ helyszínre érkezéséig alosztályuk feladata az elsődleges intézkedések megtétele, tevékenységüket egyébiránt a KR TESZ állománya számára előírtakkal azonos fegyverzeti, technikai és ruházati felszereltség mellett végzik.

Követelései megalapozottságát alátámasztandó hivatkoztak az azonos, illetve hasonló tényállás mellett e tárgyban korábban meghozott jogerős bírósági ítéletekben foglaltakra.

A felperesi álláspont szerint a szolgálati idő számítására vonatkozó igények elévülése a jogviszony fennállta alatt semmiképpen sem kezdődhet el, az alperes elévüléssel kapcsolatos érvei a 2001. július 1. napját megelőző igények érvényesítését nem zárhatják ki.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen hivatkozása szerint a felperesek 2001. július 1-jét megelőző időszakra megjelölt követelései érvényesítésének azok elévülésére tekintettel nincs helye. Akként vélekedett, hogy kizárólag a készenléti rendőrség állományában terrorelhárító feladatot ellátók tarthatnak igényt a felperesek által érvényesíteni kívánt jogosultságokra. Hivatkozása szerint a 11/1997. (II. 18.) BM rendelet II. számú mellékletében rögzített beosztásokhoz kapcsolódhatnak a szóban forgó kedvezmények. A készenléti rendőrség kötelékébe tartozó, kedvezményre jogosító terrorelhárító beosztások, valamint a felperesek által betöltött munkakörök különbözőségét hangsúlyozta. A pótszabadságra vonatkozó jogosultság megállapítása esetére tett nyilatkozata szerint a pénzbeni megváltásnak a szolgálati nyugdíjra jogost szerző VIII. rendű felperes igényét kivéve nem lehet helye.

A bíróság a felperesek 2001. július 1. napját követő időszakra megjelölt igényeit (szolgálati idő kedvezményes, kétszeres szorzóval történő számítása, külön pótszabadság) tekintetében a Pp. 213. § (2) bekezdése rendelkezései alapján részítéletével határozott, figyelemmel arra, hogy ezen kereseti követelések tárgyában további tárgyalásra, további bizonyítási eljárás lefolytatására nincs szükség.

Az I-VII., valamint a IX-XII. rendű felperesek 2001. július 1. napját követő időszakra megjelölt keresete nagyobb részben alapos, a VIII. rendű felperes keresete alapos az alábbiak szerint.

Az 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 92. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a hivatásos állomány tagja a folyamatos és átlagon felüli fizikai, pszichikai igénybevételéből származó egészségkárosodás megelőzése, illetve a fizikai állóképességének megőrzése céljából a 90. § (2) vagy (3) bekezdése szerinti pótszabadságon felül külön pótszabadságra jogosult, amely a terrorelhárító beosztásban évente 14 munkanap.

A Hszt. 329 § (1) bekezdés a) pontja rendelkezései szerint a 326. § (1) bekezdésében meghatározott szempontból kétszeresen kell a szolgálati viszonyban eltöltött időt számítani a hangsebesség feletti repülőgépek hajózó állományának, a külföldön háborús, rendkívüli vagy különösen veszélyes körülmények között szolgálatot teljesítőknek, valamint a terrorelhárítóknak.

Az alperes érvelése szerint a felperesek által igényelt kedvezmények kizárólag a 11/1997. BM rendelet II. számú melléklete szerinti beosztásokhoz kapcsolódhatnak.

Rögzítendő ugyanakkor, hogy a hivatkozott BM rendelet terrorelhárító beosztást nem rendszeresített. Ebből következően – mint erre a Legfelsőbb Bíróság hasonló tényállású ügyekben rámutatott – e tekintetben nem a beosztás megnevezése, hanem a szolgálat ellátásának konkrét körülményei döntenek el a kedvezményekre való jogosultságot. A Hszt. vonatkozó rendelkezéséből egyértelműen ki is tűnik, hogy nem a szolgálati beosztásokhoz, hanem a szolgálati feladat ellátásának különös körülményeihez kapcsolódnak a kedvezmények.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 3/1995. (III. 1.) BM rendelet 71. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség a terrorcselekmények megelőzése, felderítése és felszámolása érdekében intézkedik:

- a) a terrorcselekmények felderítésére a hatáskörébe tartozó esetekben;
- b) terrorcselekmény bekövetkezésének megakadályozására;
- c) bekövetkezett terrorcselekmény megszakítására és káros következményei felszámolására;
- d) a terrorelhárításhoz szükséges adatok gyűjtése, nyilvántartása és elemzése iránt.

A (3) bekezdés értelmében a rendőrség a terror-elhárítási feladatok végrehajtása érdekében állandó és ideiglenes terror-elhárítási szervezetet hozhat létre, gondoskodik ezek felkészítéséről és felszereléséről.

A szolgálati szabályzatban meghatározott terrorelhárítás a beavatkozó egységnek, így jelen per felpereseinek is feladata, amint nem változtat az a körülmény sem, hogy a rendőrség terrorcselekményekkel kapcsolatos feladatai megoszlanak a különböző rendőrségi szervek között, az alperes beavatkozó egysége annak csak egy részét látja el. A Hszt. idézett rendelkezései nem írják elő, hogy a kedvezményre csak az jogosult, aki a terrorellenes feladatok mindegyikét ellátja, ezért a felperesek kellő alappal kérték a kedvezmények biztosítását.

Hangsúlyozandó, hogy a felperesek 2001. júliusát megelőzően (amely időszakra kedvezményre jogosultságuk nem volt vitás) és azt követően is mind felszámolóí, mind bevezetési járőrvezetői munkakörükben kötelesek voltak rendelkezésre állni, hogy adott esetben terrorcselekmények elhárításában közreműködjenek. Így például a KR TESZ helyszínre érkezéséig az elsődleges intézkedéseket az alosztályuknak kellett megtennie. A munkavállalók egyébiránt a kedvezményben részesített KR TESZ állományúakkal megegyező fegyverzeti, technikai és ruházati felszereltséggel végezték a munkájukat, az alkalmassági és képesítési követelmények esetükben a 2001. július 1-jét megelőző állapotokhoz képest utóbb sem változtak.

Mindezekre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy a felperesek szolgálati idejük kedvezményes számítására irányuló követelése megalapozott.

A pótszabadság a felpereseket szintén megilleti, azok mértékét az alperes nem vitatta; a munkáltató érvelése szerint azonban a VIII. rendű felperes kivételével a ki nem adott pótszabadság megváltásának nem lehet helye. Ezzel összefüggően a következők jegyezhetők meg.

A belügyminiszter irányítása alá tartozó szervek, valamint az önkormányzati tűzoltóság szolgálati viszonyban álló tagjai szolgálati viszonyának egyes kérdéseiről és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 9/1997. (II. 12.) BM rendelet 48. § (7) bekezdése szerint:

A szolgálati viszony megszűnése esetén, ha a jogszerűen járó szabadság kiadására nincs lehetőség, a szabadságot pénzben meg kell váltani. Egyéb esetben a szabadság pénzbeni megváltására nem kerülhet sor.

Az I-VII., IX-XII.. rendű felpereseket a rendelkező részben írt mértékű pótszabadság illeti meg, azok megváltásának azonban a jogszabály fentebb hivatkozott rendelkezéseiből következően nem lehet helye, lévén valamennyiük szolgálati jogviszonya a részítélet meghozatalának időpontjában is fennállott. Esetükben a pótszabadságra való jogosultság megállapítása mellett a bíróság az annak megváltása iránti igényt elutasította.

A VIII. rendű felperes jogviszonya azonban 2004. december 1. napjával szolgálati nyugállományba kerülésével megszűnt, ilyen módon esetében a ki nem adott külön pótszabadság megváltásának van helye. A VIII. rendű felperes összegszerű követelését

az alperes kimutatásaira alapította, azt mértékét tekintve a munkáltató nem vitatta, így az alperest a bíróság ennek megfelelően marasztalta.

A per tárgyi költségmentes, perköltség iránti igény a felek részéről nem merült fel.

A fellebbezés joga a Pp. 233. § (1) bekezdésén alapul.

Székesfehérvár, 2005. június 2.

az aláírásban akadályozott
 Álmosné Karsai Iлона és Szekszárdy
 Tamásné ülnökök helyett is:

Dr. Varga Péter Pál sk.
 a tanács elnöke

Fejér Megyei Bíróság
Mf.21.763/2005/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fejér Megyei Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1388 Budapest, Pf.: 52.; ügyintéző: dr. Tordai Gábor jogtanácsos) által képviselt ***T.P. – I. rendű, V.I. – II. rendű, Ő.T. – III. rendű, S.Z. – IV. rendű, V.T. – V. rendű, B.P. – VI. rendű, K.J. – VII. rendű, B.S. – VIII. rendű, K. N. – IX. rendű, P.T. – X. rendű, K.I. – XI. rendű és H.I. – XII. rendű felpereseknek a Fejér Megyei rendőr-főkapitányság (8000 Székesfehérvár, Deák F. u. 2.) alperes ellen kedvezményes szolgálati idő megállapítása, illetve pótszabadság megváltása iránt indított*** munkaügyi perében a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 3.M.527/2004/9. számú ítélete ellen a felperesek részéről 11. és 12. sorszámok alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

Az elsőfokú részítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

A részítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A megyei bíróság az elsőfokú részítélet fellebbezett részét helyes indokai alapján hagyja helyben, azokra ezúttal csupán hivatkozik [Pp. 254. § (3) bekezdés].

A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel pedig kiemeli: ha a tárgyévben a dolgozónak nem adták ki a szabadságát a naptári év végén, illetve az azt követő év március 31. napjának elteltével alanyi joga keletkezik annak igénylésére, addig ugyanis – meghatározott korlátok mellett – a szabadsággal a munkáltató rendelkezik. Ez az alanyi jog azonban nem jelent többet, mint a szabadság természetbeni kiadására való igényt. A munkajogban ugyanis kogens rendelkezés a szabadság pénzbeli megváltásának tilalma, és ez a szabály nem mellőzhető arra figyelemmel sem, hogy a felperesek szabadságát a tárgyévben azért nem adták ki, mert a munkáltató arra való jogosultságukat nem ismerte el.

Nem teljesíthető a felperesek fellebbezése azon az alapon sem, hogy a szabadság pénzbeli megváltása kártérítésként történjen. A kártérítés alapelve ugyanis a természetbeni reparáció, a kárért felelős személy az eredeti állapotot köteles helyreállítani. A jogosult pénzbeli kártérítésre pedig csak akkor tarthat igényt, ha az eredeti állapot helyreállítása valamilyen ok miatt lehetetlen [Ptk. 355. § (1) bekezdés].

Nem vitásan a felpereseknek sérelmes, hogy a munkáltató nem a törvény által meghatározott időpontban és időtartamban biztosította a pihenés, a regenerálódás lehetőségét, ezért nem zárható ki, hogy emiatt a foglalkozásukkal járó nagyobb fizikai megterhelésre tekintettel az egészségük is károsodott, illetve egyéb hátrány is érhetett őket, például, hogy kellő szabadidő hiányában nem volt lehetőségük az önfejlesztésre, a művelődésre. E sérelmek orvoslását azonban nem biztosítaná a szabadság pénzbeli megváltása, azt csak a természetbeni reparáció, az ítélettel megállapított szabadság tényleges kiadása biztosíthatja.

Nem zárható ki, hogy a felpereseknél a szabadság természetbeni kiadása után is marad fenn valamilyen sérelem, hátrány amiatt, hogy a pótszabadságokat nem az esedékességükkor, hanem csak később vehették ki, az ezzel összefüggő igény azonban még idő előtti, mert e kár csak azután lesz pontosan felmérhető, ha az elsőfokú ítélet szerinti szabadságokat igénybe veszik, vagyis, ha megtörténik a természetbeni reparáció.

A másodfokú eljárásban nyertes alperesnek megtérítendő igazolt költsége nem merült fel, így annak viseléséről határozni nem kellett.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a per tárgyi költségmentessége folytán az állam viseli [6/1986. (VI. 26.) IM. sz. r. 13. § (1) bekezdése és 14. §].

Székesfehérvár, 2005. november 14.

Dr. Kozma Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Kaló Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Fekete László sk.
bíró